

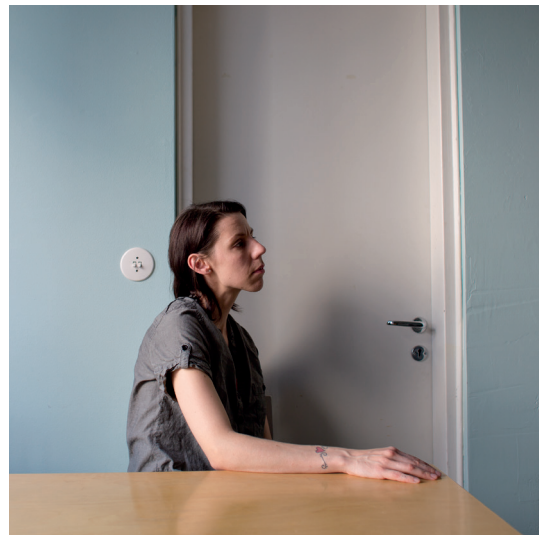
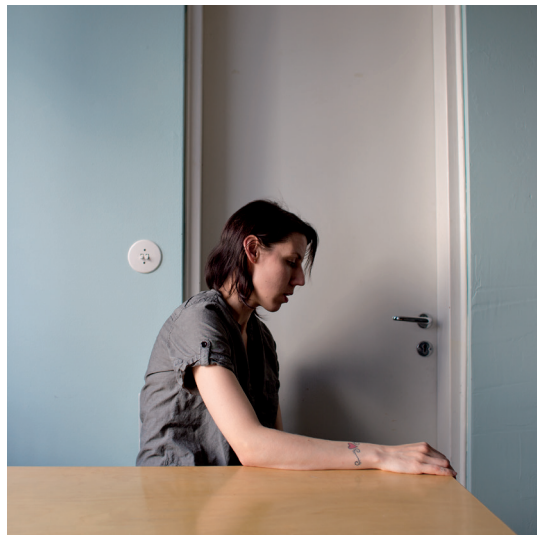
“Sikiön sydän ei lyö.”

“Saanko nähdä lapseni?”

“Kauhu helpottaa, kun todellisuus iskee.”

Katjan vatsa oli ultrattu viisitoista kertaa: molemmat kaksospojat olivat kunnossa. Vasta hieman ennen synnytystä selvisi, että Otto oli kuollut vatsaan jo yli viisi viikkoa aikaisemmin. Hoitohenkilökunta oli ultrannut huomaamattaan samaa lasta ja Otto oli valunut kohdun pohjalle. Bakteriperäinen tulehdus olisi voitu hoitaa antibiooteilla.

Aikaisemmin Katja oli kuvitellut, että kuolleen lapsen synnyttäminen olisi kauheaa mutta kokemus osoittautui seesteiseksi. Hän synnytti samaan aikaan elämää ja kuolemaa, teki hautajaisjärjestelyjä ja hoiti keskoslastaan. Elämään tuli yhtä aikaa valtava onni ja valtava tuska. Jälkimmäistä ei kiireen keskellä pystynyt kunnolla käsittelemään.

“Haluan olla koko ajan kiitollinen, vaikka se onkin välillä raskasta.”

Aluksi Katja kapinoi taistelemalla sairaalaa vastaan, mutta tuli lopulta siihen tulokseen, että kaikella on tarkoitus. Ainakin perheestä tuli kokemuksen myötä tiivis. Nykyään Katja tuntee myös kiitollisuutta jokaisesta arjen hetkestä, vaikka elämä ei enää olekaan vaaleanpunaista. Oton kuolema toi perspektiiviä elämään.

